

Warszawa, dnia 24 lipca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 174/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Protokolant sądowy Karolina Kozuchowska

przy udziale prokuratora Jerzego Kopia

po rozpoznaniu dnia 24 lipca 2017 r. w Warszawie

sprawy P. S. syna M. i J. ur. (...) w P.

oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 21 listopada 2016 r. sygn. akt IV K 816/12

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonego P. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 540 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty procesu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 174/17

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 20 listopada 2008 r. w Namibii nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 24 ustęp 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki T. o numerze rejestracyjnym (...), przed wykonaniem manewru wyprzedzania nie upewnił się, czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania i doprowadził do przewrócenia się wskazanego powyżej pojazdu na pobocze, w skutek czego u pasażerki pojazdu marki T. o numerze rejestracyjnym (...) - A. Z. spowodował nieumyślne obrażenia ciała w postaci urazu głowy bez utraty przytomności, rany małżowiny usznej prawej, urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu klatki piersiowej ze złamaniem żeber ósmego, dziewiątego i dziesiątego po stronie lewej oraz u pasażerki wyżej wymienionego pojazdu – E. B. spowodował nieumyślne obrażenia ciała w postaci złamania kompresyjnego członów Th 9 i Th 10, urazu głowy odcinka szyjnego kręgosłupa, zespołu depresyjnego, lękowego – pourazowego, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonych rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu artykułu 157 §1 Kodeksu karnego

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

Po rozpoznaniu sprawy IV K 816/12 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie na mocy wyroku z dnia 21 listopada 2016r. orzekł:

I. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu z tym, że ustalił, iż spowodował nieumyślnie wypadek i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i

3 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 30,00 (trzydziestu) złotych,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej kary warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

III. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. przekazał I. S. dowód wymieniony w wykazie Drz 1/10 poz. 1,

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.000,00 (trzy tysiące) złotych tytułem kosztów sądowych, w pozostałym zakresie zwolnił oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił:

1. Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. naruszenie art. 111 § 1 k.k. poprzez niezasadne uznanie, że w niniejszej sprawie został wypełniony tzw. warunek podwójnej karalności czynu, podczas gdy interpretacja przepisów lokalnych oraz materiał dowodowy zgromadzony w toku niniejszego postępowania w sposób jednoznaczny wskazuje, że warunek ten nie został spełniony;

2. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k. poprzez uznanie, że oskarżony podlega orzecznictwu polskich sądów karnych i prowadzenie przeciwko niemu postępowania o czyn z art. 177 § 1 kk.

Ponadto naruszenie zasad prawidłowej oceny materiału dowodowego określonych w art. 5 § 2 k.p.k. poprzez błędne rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a także naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędne wywiedzenie istnienia określonych okoliczności z innych z naruszeniem zasady ciągu przyczynowo-skutkowego;

3. Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez błędne przyjęcie za podstawę wykładni prawa Republiki Namibii treści przepisów sprzecznej z ich treścią zawartą w znajdujących się w aktach dokumentach.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. art. 438 § 1 k.p.k., a także art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i umorzenie postępowania. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 438 § 2 i 3 k.p.k. i umorzenie postępowania na podstawie art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k. Ponadto obrońca wniósł o przyznanie oskarżonemu P. S. zwrotu kosztów obrony przed Sądem I i II Instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna a zawarte w niej zarzuty i wnioski nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Rejonowy nie naruszył prawa materialnego. Prawidłowo ustalił stan faktyczny. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy ocenił zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. Obrońca zarzucił w apelacji naruszenie art. 111 § 1 k.k. poprzez niezasadne uznanie, że został wypełniony warunek podwójnej karalności czynu podczas gdy, zdaniem skarżącego, interpretacja przepisów Republiki Namibii oraz materiał dowody zgromadzony w toku niniejszego postępowania wskazują, że warunek ten nie został spełniony. Obrońca argumentuje, że prawo obowiązujące w miejscu zdarzenia nie przewidywało karalności czynu zarzucanego oskarżonemu P. S. w warunkach, w jakich został popełniony w dniu 20 listopada 2008r. Ponadto służby porządkowe Republiki Namibii postępowaly w niniejszej sprawie, tak jakby nie dopatrzyły się popełnienia jakiegokolwiek czynu zabronionego. Nie został wręczony kierowcy żaden odpowiednik mandatu karnego. Oskarżony P. S. nie otrzymał też pouczenia ani w inny sposób nie dano mu do zrozumienia by złamał prawo tego kraju. Obecna na miejscu policja namibijska dokonała długotrwałych czynności i wysłuchała świadków i wobec oskarżonego nie wyciągnęła żadnych konsekwencji prawnych. Zdaniem obrońcy, nawet jeśli nie są to dowody, świadczące o tym, że czyn P. S. nie jest karalny w Republice Namibii to

są to poważne przesłanki świadczące o tym, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion jakiegokolwiek czynu zabronionego lub nawet wykroczenia, a co za tym idzie, że w sprawie nie został spełniony warunek podwójnej karalności z art. 111 § 1 k.k. Tymczasem jest to argumentacja błędna, której należy przeciwstawić rozumowanie znajdujące potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Bierność policji namibijskiej, na którą powołuje się skarżący, należy tłumaczyć brakiem interesu w prowadzeniu sprawy, która generuje koszty, o czyn popełniony przez cudzoziemca na terenie Republiki Namibii w sytuacji gdy żaden obywatel tego kraju nie ucierpiał a zdarzenie powstało w związku z ruchem turystycznym. Ponadto szkodę wynikającą z uszkodzenia samochodu i kosztów leczenia pokrzywdzonych cudzoziemców pokrył ubezpieczyciel. Te okoliczności wskazują na brak interesu Republiki Namibii w ściganiu oskarżonego P. S. za popełnienie przestępstwa w ruchu drogowym na terytorium tego kraju. Ponadto niezasadnie obrońca argumentuje, że policja namibijska dokonała długotrwałych czynności i wysłuchała świadków. Materiał zgromadzony w niniejszej sprawie nie potwierdza tej sytuacji. Wręcz przeciwnie, świadkowie zeznali, że nie byli przesłuchiwani przez policjantów. Nikt z nimi nie rozmawiał a ponadto sam oskarżony wyjaśnił, że dopiero wieczorem w dniu zdarzenia do hotelu przybyli dwaj policjanci, których działanie ograniczyło się do sporządzenia notatki, która została zaliczona do materiału dowodowego. Nie przeprowadzili żadnych czynności na miejscu zdarzenia, nie zabezpieczyli śladów i nie dokonali oględzin tego miejsca. Zdaniem obrońcy, rozważania o przesłance podwójnej karalności z art. 111 § 1 k.k. należy rozpocząć od analizy przepisów prawa Republiki Namibii, aby ustalić z jakim zamiarem działa sprawca przestępstwa w ruchu drogowym: z zamiarem bezpośrednim, ewentualnym czy lekkomyślnie. Następnie należy porównać tekst przepisu z kodyfikacją polską, w celu ustalenia czy oba czyny podlegają karalności w każdym z tych krajów. Tymczasem określenie zamiaru sprawy wypadku drogowego, aby porównać dwa stany prawne, jest błędne bowiem prawo Republiki Namibii nie odnosi się do umyślności czy też nieumyślności dotyczącej popełnienia przestępstwa ale do sposobu prowadzenia pojazdu. Taki wniosek należy wyprowadzić z dostępnych tłumaczeń tekstów prawnych. Z przepisów Republiki Namibii wynika, że zabrania się prowadzenia pojazdu na drodze publicznej, w sposób lekkomyślny lub niedbły. Przy czym sekcja 80 podsekcja 2 Ustawy o ruchu drogowym i transporcie 22 obowiązująca od dnia 6 kwietnia 2001r. tłumaczy, co to znaczy prowadzić pojazd lekkomyślnie. Otóż nie ograniczając zwykłego znaczenia słowa lekkomyślnie uznaje się, że osoba która prowadzi pojazd umyślnie lub bezmyślnie, ignorując bezpieczeństwo osób lub mienia, prowadzi taki pojazd lekkomyślnie. Powyższe oznacza, że prowadzenie pojazdu lekkomyślnie według prawa Republiki Namibii to albo umyślne ignorowanie bezpieczeństwa osób i mienia, co odpowiada obecnemu w naszej kodyfikacji zapisowi o umyślnym naruszeniu zasad bezpieczeństwa z art. 177 § 1 k.k. albo według prawa namibijskiego na bezmyślnym ignorowaniu bezpieczeństwa osób lub mienia, co odpowiada polskiemu nieumyślnemu naruszeniu zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego. Obie formy: umyślność i nieumyślności naruszenia bezpieczeństwa podczas prowadzenia samochodu są dopuszczalne, co powoduje, że zakresy karalności w obu krajach - Polsce i Namibii są tożsame. Jak określił tłumacz R. F. w tłumaczeniu z dnia 13 stycznia 2011r. określenie winy w przypadku przestępstw drogowych Namibii może być tłumaczone różnie. Tłumacz przetłumaczył namibijskie określenia, jako ryzykowne lub nieuważne kierowanie pojazdem zastrzegł jednak, że mogą one mieć w oryginale takie znaczenie jak brawurowe, lekkomyślne lub niebezpieczne. Zwrócił również uwagę, że znaczenie tych terminów jest w dużej mierze zależne od kontekstu Ustawy o ruchu drogowym i transporcie 22 . Rozdział 9 podsekcji 80 w tym tłumaczeniu brzmi:

Pkt 1. zabrania się kierowania pojazdem na drogach państwowych w sposób ryzykowny lub niebezpieczny;

Pkt 2. nie ograniczając powszechnego użycia terminu ryzykowny, każdy kto rozmyślnie i w sposób niczym nie usprawiedliwiony kieruje pojazdem tak że stanowi on zagrożenie dla bezpieczeństwa osób bądź mienia będzie uznany za kierowcę kierującego w sposób ryzykowny;

Pkt 3. rozważając czy doszło do przestępstwa zdefiniowanego w podsekcji 1 sąd uwzględni wszelkie okoliczności sprawy, łącznie z lecz bez ograniczania ogólności powyższych postanowień tej sekcji, charakterem warunkami i użytkowaniem drogi publicznej, na której doszło do domniemanego przestępstwa, natężeniem ruchu drogowego, które w danym czasie mogło być do przewidzenia na wspomnianej drodze, prędkością oraz sposobem kierowania pojazdem.

Na podstawie przedstawionego powyżej tłumaczenia tekstu ustawy należy wskazać, że ryzykowne prowadzenie samochodu to także niczym nie usprawiedliwione kierowanie pojazdem tak, że stanowi ono zagrożenie dla

bezpieczeństwa osób i mienia, co odpowiada nieumyślnemu naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym z art.177 § 1 k.k. Warunek podwójnej karalności wynika więc z analizy obu dostępnych tłumaczeń. obrońca twierdzi, że treść podsekcji 3 łagodzi przesłanki odpowiedzialności z podsekcji 1. Zdaniem Sąd odwoławczego jest to pogląd błędny bowiem treść tego przepisu wskazuje, jakie okoliczności należy rozważyć, aby stwierdzić czy doszło do kierowania pojazdem na drogach państwowych w sposób ryzykowny lub niebezpieczny zaś zamiar bezpośredni i ewentualny w ogóle nie znajduje zastosowania w rozważaniach dotyczących przestępstwa spowodowania wypadku drogowego na terenie Namibii. Natomiast w polskiej kodyfikacji wypadek komunikacyjny to zawsze przestępstwo nieumyślne. Naruszenie zasad w ruchu lądowym przez sprawcę może przybrać postać umyślną lub nieumyślną. Pomiędzy naruszeniem zasad ruchu drogowego a skutkiem w postaci obrażeń ciała musi istnieć związek skutkowo – przyczynowy. Nieumyślności w polskim Kodeksie karnym polega, zgodnie z art. 9 § 2 k.k. na tym, że sprawca nie mając zamiaru popełnienia czynu popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach mimo, że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć. Podział na przestępstwa i wykroczenia przebiega według kryterium skutku w postaci spowodowania średnich obrażeń ciała z art. 157 § 1 k.k. obrońca argumentuje, że istnieją silne przesłanki, aby podstawy winy określone w podsekcji 1 Ustawy o ruchu drogowym i transporcie 22 obowiązującej od dnia 6 kwietnia 2001r.interpretować, jako odpowiednik polskiego zamiaru bezpośredniego i ewentualnego. Wynika to, zdaniem obrońcy z wieloznaczności tekstu gdzie zachowanie nieuważne można także tłumaczyć, jako niebezpieczne lub brawurowe, co odpowiadałoby polskiej definicji zamiaru ewentualnego. obrońca argumentuje, że w polskim orzecznictwie podaje się jako przykład zamiaru ewentualnego w przypadku wypadku komunikacyjnego z art. 177 § 1 k.k. gdy kierowca przejeżdża skrzyżowanie nie zwracając uwagi na zasady pierwszeństwa. Zdaniem obrońcy, przypisanie oskarżonemu P. S. sprawstwa wypadku drogowego na terenie Republiki Namibii wymaga, przypisania oskarżonemu winy umyślnej, co nie nastąpiło. Sąd odwoławczy nie zgadza się z taką interpretacją prawną. W cytowanych przepisach kodyfikacji Republiki Namibii mowa jest o ryzykownym prowadzeniu pojazdu czyli wykonywaniu takich manewrów, które w konkretnych warunkach drogowych, przez rozsądnego kierowcę nie byłby podjęte. Nie można więc uznać, że jest to tylko zachowanie umyślne, przejawiające się w świadomym naruszaniu bezpieczeństwa ale także działania ryzykowne, które w takich warunkach drogowych nie powinny zostać wykonane, gdyż istnieje duże prawdopodobieństwo, że zachowanie kierowcy doprowadzi do powstania obrażeń ciała pasażerów i zniszczenia mienia. Chodzi, więc o umiejętność przewidzenia skutków podjętego manewru w danych warunkach drogowych. Do takich rozważań uprawnia sekcja 80 podsekcja 3 ustawy namibijskiej, gdyż nakazuje aby uwzględniać prędkość i sposób, w jaki pojazd był prowadzony. obrońca twierdzi, że wykładnia tych przepisów nie musi ograniczać się do takich postaci winy, jakie znane są polskiemu ustawodawcy oraz, że niemożliwością jest wykluczyć, że wykładnia pojęcia lekkomyślności w namibijskim systemie prawnym nie jest w przypadku przestępstwa drogowego wyższa niż w Polsce .

Obrońca powołuje się na Ustawę o ruchu drogowym i transporcie 22 obowiązująca od dnia 6 kwietnia 2001r. sekcja 100 - przestępstwa i kary tejże ustawy: Każdy, kto został skazany za popełnienie przestępstwa zgodnie z postanowieniami sekcji 80 podsekcji 1

a/w przypadku gdy sąd uzna, że do przestępstwa doszło na skutek ryzykownego kierowania pojazdem poniesie karę grzywny nie przekraczającej 8 tys. dolarów namibijskich lub zostanie skazany na karę pozbawienia wolności nie przekraczającą dwóch lat lub zostanie obciążony zarówno wyżej wymienioną karą grzywny i karą pozbawienia wolności.

b/ w przypadku gdy sąd uzna, że do wykroczenia doszło na skutek nieuważnego kierowania pojazdem, poniesie karę grzywny nie przekraczającą 4 tys. dolarów namibijskich lub zostanie skazany na karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku lub zostanie obciążony zarówno wyższej wymienionymi karą grzywny i karą pozbawienia wolności.

Obrońca argumentuje, że warunek podwójnej przestępczości czynu in concreto wymaga pozytywnego ustalenia, że za przestępstwo karne w jednym państwie można wymierzyć karę w drugim państwie, jeśli przestępstwo zostało popełnione na terytorium tego ostatniego po drugie sprawca może ponieść odpowiedzialność karną pod rządami ustawodawstwa zainteresowanego państwa. Z powyższego wynika, że warunek podwójnej przestępczości czynu in

concreto poza możliwością postawienia sprawy zarzutu popełnienia czynu zabronionego w oparciu o te same zachowania wymaga ponadto wzięcia pod uwagę okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną jak też brak skargi ofiary, jeżeli jest wymagana przez prawo jednego państwa. obrońca powołuje się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.12.1994r. I Kzp 29/94: „badanie porównawcze ustawodawstwa polskiego oraz ustawodawstwa obowiązującego w miejscu popełnienia przez obywatela polskiego przestępstwa za granicą powinno być prowadzone ze szczególną wnikliwością gdyż w porównywalnych systemach prawnych mogą występować istotne różnice. Rezultatem takiego badania musi być jednak ustalenie, że niezależnie od ewentualnych różnic dotyczących klasyfikacji prawnej czynów zabronionych pod groźbą kary jak też systemów przewidywanych środków karnych oraz typów ustawowego zagrożenia sankcją analizowany czyn może być zaliczony do takich kategorii zachowań, które rodzajowo odpowiadają przyjętym w polskim systemie prawnym pojęciom występku lub zbrodni. Wymóg podwójnej karalności nie będzie spełniony, jeżeli w miejscu jego popełnienia czyn stanowi wykroczenie”. Teza ta jest trafna o ile zgodnie z prawem miejsca popełnienia czynu za przestępstwa uważane są nie tylko zbrodnie, występkę ale także wykroczenia. Natomiast w niniejszej sprawie nie ustalono w sposób jednoznaczny, zdaniem obrońcy, iż ustawodawca namibijski oddzielnie niż ustawodawca polski uznaje wykroczenia za przestępstwa. Tymczasem treść dostępnych tłumaczeń tekstu Ustawy o ruchu drogowym i transporcie 22 nie wskazuje na podział na przestępstwa i wykroczenia, zaś oba czyny z sekcji 80 różnią się tylko karą. Przy czym za nieostrożne prowadzenie pojazdu przewidziana jest kara o połowę niższa niż za ryzykowne prowadzenie pojazdu. Czyn oskarżonego niewątpliwie polegał na ryzykownym prowadzeniu samochodu, co powoduje, że nie stanowi on wykroczenia. Nie można, więc uznać za zasadny zarzut obrońcy, który twierdzi, że zgodnie z namibijskim prawem tylko wykroczenie można przypisać oskarżonemu, co oznacza, że nie może odpowiadać w Polsce za przestępstwo a tym samym postępowanie należy wobec niego umorzyć. Niezasadnie obrońca zarzuca naruszenie zasad prawidłowej oceny materiału dowodowego określonych w art. 5 §2 k.p.k. poprzez błędne rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego a także naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędne wywiedzenie istnienia określonych okoliczności z naruszeniem zasady ciągu przyczynowo skutkowego. Niezasadnie obrońca zarzuca, że Sąd Rejonowy nie wyjaśnił dostatecznie okoliczności zdarzenia. Nie wyjaśnił związku przyczynowo - skutkowego wypadku z jakimkolwiek nieprawidłowym zachowaniem kierowcy, nie wiadomo zdaniem obrońcy czy oskarżony naruszył jakiejkolwiek zasady ruchu drogowego w miejscu zdarzenia. Argumentował, że nie znamy zasad ruchu drogowego obowiązujących w miejscu zdarzenia i zasad poruszania się pojazdem. Jest to zarzut niezasadny. W Namibii obowiązuje ruch lewostronny. Wyprzedzanie odbywa się więc z prawej strony. Manewr powinien być wykonany bezpiecznie bo tylko taki gwarantuje zachowanie bezpieczeństwa innych osób i mienia. Zgodnie z sekcją 80 podsekcją 1 zabrania się w sposób lekkomyślny prowadzić pojazd, co oznacza także bezmyślne, nieostrożne i w sposób niczym nie usprawiedliwiony kierowanie pojazdem tak, że stanowi on zagrożenie dla bezpieczeństwa osób bądź mienia. Oskarżony prowadził samochód w sposób ryzykowny, który polegał na tym, że przed wykonaniem manewru wyprzedzania nie upewnił się czy ma odpowiednią widoczność na drodze i dostateczne miejsce do wyprzedzenia, gdyż autobus jadący przed nim wzbudzał na drodze tumany kurzu. Poprzez ten kurz nie widział drogi. Gdyby dobrze obserwował drogę zauważyłby uskok. Ponadto nierówności i uskoki na tej drodze, stan ogumienia były znane oskarżonemu gdyż już wcześniej podróżował drogami szutrowymi po Afryce. Był to 8 dzień wycieczki, podczas której do obowiązków oskarżonego należało prowadzenie samochodu. Wiedział więc, że na drodze są nierówności, opisał nawet jak jest naprawiana jej nawierzchnia. Podkreślał, że są to drogi nierówne. Co więcej, oskarżony już przejechał na tej drodze część dystansu więc widział, że powierzchnia drogi od pobocza różni się poziomem i jest nierówna. Podjęcie w takich warunkach manewru wyprzedzania a nie jak podaje obrońca w apelacji, wymijania, było jak określił to biegły inż. M. S. błędem w sztuce prowadzenia pojazdu. Istotnie, rekonstrukcja wypadku w oparciu o ślady na miejscu zdarzenia nie była możliwa gdyż nie zostały one zabezpieczone. Jednak rekonstrukcję umożliwiły zeznania świadków, wyjaśnienia oskarżonego, dane z notatki policji namibijskiej. Nie ulega wątpliwości, że do wypadku doszło na drodze państwowej nr (...). Jest to droga publiczna gdyż fakt ten potwierdził oskarżony. Ponadto z Ustawy o ruchu drogowym i transporcie 22 Republiki Namibii wynika, że droga publiczna oznacza drogę, ulicę lub arterię komunikacyjną lub inne miejsce, które jest powszechnie wykorzystywane publicznie. Oskarżony potwierdził status tej drogi w swoich wyjaśnieniach. Tą drogą poruszały się pojazdy z turystami w kierunku wydm na pustyni. Tymczasem art. 24 polskiej ustawy Prawo o ruchu drogowym stwierdza, że : „Kierujący pojazdem jest obowiązany przy wyprzedzaniu zachować szczególną ostrożność, a zwłaszcza bezpieczny odstęp od wyprzedzanego pojazdu lub uczestnika ruchu. W razie wyprzedzania roweru, wózka rowerowego, motoroweru, motocykla lub kolumny pieszych

odstęp ten nie może być mniejszy niż 1 m.” Oskarżony takiej szczególnej ostrożności nie zachował. Gdyby prowadził pojazd rozważnie to w tym miejscu nie podjąłby się wykonania manewru wyprzedzania. Nie są przekonujące zarzuty obrońcy zawarte w apelacji dotyczące opinii biegłego inż. M. S.. Obrońca zarzuca, że opinia jest niewiarygodna bo nie można na jej podstawie przeprowadzić rekonstrukcji wypadku a z namibijskiego dokumentu nie wynika wina kierowcy. Natomiast świadkowie są zainteresowani orzeczeniem na niekorzyść oskarżonego. Tymczasem oskarżony nie przekroczył prędkości dopuszczalnej zaś przyczyną wypadku było pęknięcie opony. Przedstawione przez obrońcę zarzuty nie znajdują odzwierciedlenia w realiach niniejszej sprawy. Z opinii biegłego wynika, że najpierw samochód oskarżonego wpadł w poślizg a dopiero potem poprzez najazd na kamienie pękła opona. Tak też wyjaśniał oskarżony. Sąd Rejonowy ustalił, że najpoważniejszych obrażenia ciała doznała świadek E. B. było to: złamanie kompresyjne trzonów th 9 i th 11, uraz odcinka szyjnego kręgosłupa, zespół depresyjny lękowy pourazowy. Świadek A. Z. doznała urazu głowy bez utraty przytomności, rany małżowiny usznej prawej uraz odcinka szyjnego kręgosłupa uraz klatki piersiowej ze złamaniem żeber VIII, IX, X po stronie lewej. Ponadto spadł na nią bagaż, który nie był odpowiednio zabezpieczony i spięty. Spowodował dodatkowe obrażenia i ból. Był to duży bagaż, więc nie były to torby podręczne, co zarzuca obrońca w apelacji. Brak odpowiedniego zabezpieczenia bagażu także obciąża oskarżonego, gdyż jako kierowca pojazdu odpowiadał za bezpieczeństwo pasażerów.

Podsumowując należy stwierdzić, że ustalenia faktyczne i ocena prawna zdarzenia, którą przedstawił Sąd I instancji w motywach pisemnych do zaskarżonego wyroku jest prawidłowa. Zachowanie oskarżonego P. S. odpowiada znamionom przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i sekcji 80 podsekcja 1 Ustawy o ruchu drogowym i transporcie 22 Republiki Namibii. Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd odwoławczy opierał się na treści tłumaczenia tekstu ustawy, która znajduje się na kartach 402 akt sprawy, a która jednoznacznie określa wysokość kar. Wymierzona oskarżonemu kara jest dostosowana do zawinienia i zgodna z ustawodawstwem polskim obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa. O kosztach Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd odwoławczy orzekł, jak w wyroku.